

ніяк. Моя неприязнь до Алфі цілком і повністю впливала з його ставлення до Ділана, мого обдарованого, чуйного і єдиного сина. Для Алфі Ділан був ніби комахою, яку можна розчавити.

А ніхто не сміє чавити мою дитину.

1

ШЕПЕРДС-БУШ, ЛОНДОН

П'ятниця, 07:45

Я прокидаюся з піснюю «Girls' Night», що засіла в голові. Якщо чесно, «Землетрус» так і не здобув тієї популярності, на яку розраховував лейбл. Того тижня, коли вийшов наш сингл, Південною Каліфорнією ще й пронісся руйнівний землетрус магнітудою 8,9 балів. Багаторівневий паркінг обвалився, мов суфле, заблокувавши всередині 346 людей. Хоча сама пісня і досі є хітом.

Ти неначе землетрус,

10-бальний для серця струс.

Сказав: «Поки давай без спокус»,

А сам пішов до тієї су...

Я лежу під ковдрою, мугикаю собі і уявляю, що виступаю на щерть заповненому «Вемблі», а не збираюся прийняти душ на першому поверсі половини вікторіанського блокованого будинку. Трясця, мені належить навіть не увесь будинок.

— Ділане! — кричу я. — Прокидайся! Запізнився до школи!

У дверях з'являється син; він уже повністю одягнений, у краватці та картузі «Сент-Анджелес».

— Ха-ха, мамо, дуже смішно. — Він закочує очі й тицяє мені в руки холодну бляшанку «Red Bull».

Роблю ковток. Завершивши наш ранковий ритуал, я знову зариваюсь у теплу ковдру.

— Серйозно, ми можемо бодай сьогодні не спізнюватися? — просить син. — Міс Шульц каже, що цього разу автобус не чекатиме.

У пам'яті спливає туманний спогад про дозвіл, на якому я нашкрябала свої ініціали фіолетовою підводкою для очей та поставила галочку в полі «не можу супроводжувати».

— Через екскурсію? — бурмочу я з-під ковдри.

— Так. До Ветленд-центру. Будемо спостерігати за птахами. Будь ласка, можеш устати?

— Звісно. Ти радий? — зволікаю я, але сьогодні син поспішає ще більше, ніж зазвичай.

Можливо, це означає, що булінг нарешті припинився. Ділан дивиться на мене своїми благальними зеленими очима.

— Хіба я не можу просто піти сам? — Це звучить наполовину як питання, наполовину як скигління.

Я вдруге прибираю ковдру з обличчя. Похмуре пізно-осіннє світло просочується крізь жалюзі і б'є в очі. Намагаюся підвестися. Чому вранці повинно бути настільки яскраво?

— Ділане, ми вже це обговорювали. Тобі десять. Ти не можеш сам ходити до школи. Хочеш опинитись у підвалі якогось старого волохатого педофіла? Га? Хочеш провести решту свого життя...

Ділан перебиває мене.

— Мамо, тут це називається *льох*. Тільки американці кажуть «підвал».

Те, як він морщить носа на слові «американці», злегка крає моє серце.

Я допиваю «Red Bull» і кидаю бляшанку до великої колекції на комоді. Ділан зиркає на купку порожніх пляшок так, ніби там викинули контейнери з жовтим кеком.

— Ти ж здаси їх на перероблення? Алюміній — один із найбільш енергоємних матеріалів на планеті. Містер Фостер показував мені документалку...

— Не зараз, Грінпісе. Ми запізнаємося.

Ділан голосно стогне і крокує на кухню.

— Гаразд, — зітхає він. — Але, мамо, — його голос лунає в коридорі, — можеш, будь ласка, сьогодні вдягнути *нормальну* футболку? Як в інших мам.

Я зиркаю на футболку «Girls' Night» з туру 2008 року. З усіх футболок гурту ця є моєю найулюбленішою. Наші ранні роки, ще до тієї катастрофи з Роуз. На лицевій стороні принт із зображенням мого набагато молодшого обличчя. На спині, як у футболіста, друкованими літерами написано моє ім'я — Флоренс.

Стягую через голову злочинний одяг, випускаючи на волю відрижку з присмаком таурину. З купи одягу, що лежить на підлозі, мій погляд повертає блискучий помаранчевий кроп-топ.

— Як скажеш, малий.

ШЕПЕРДС-БУШ

П'ятниця, 07:58

Повітря надворі холодне та чисте — ця жахлива частина середини листопада, коли годинники вже перевели на зимовий час, але вечірки на честь Різдва ще не почалися.

Ділан поперед мене вибігає з дверей, на одному плечі в нього недбало гойдається наплічник. Містер Фостер, наш сусід, той самий фанат документалок про алюміній, стоїть перед своїм будинком і сортує скло. Ділан енергійно махає йому рукою. Мене аж пересмикує. Я не в захваті, що наразі найкращим другом мого сина є сімдесятишестирічний місцевий фанатик сортування сміття. Ще менше захвату в мене викликає те, що той постійно дає Ділану живих цвіркунів для годування домашньої коробчастої черепахи. Але із цим розберемося пізніше.

— О, Флоренс, — звертається до мене містер Фостер, відводячи погляд від купи бляшанок, — ти бачила, що...

— Ми трохи поспішаємо, — кажу я через плече, не зупиняючись.

Якщо Ділан пропустить автобус, то я сильно пошкодую про це. Містер Фостер щось бурчить і знову повертається до своїх сміттєвих баків.

— Звісно. Не смію вас затримувати.

З наближенням до школи Ділана звичні для нашого району букмекерські контори та забігайлівки, де подають курятину,

поступаються крамницям з органічним м'ясом та натуральними винами. Невдовзі ми з Діланом минаємо величні білі особняки, в яких розташовується посольство Узбекистану та живе родина Бенхемів. Школа стоїть лише за кілька кварталів від них, схована у тупику.

Сент-Анджелес — це підготовча школа для хлопчиків зі 150-річною історією. Розташована вона у величному вікторіанському особняку, що наче зійшов з роману Дікенса. Єдиною поступкою сучасності стали недоречно яскраві сині вхідні двері; їх поспішно пофарбували кілька років тому, коли одна приватна інвестиційна компанія взяла школу під свій контроль і намагалася затягти її до XXI століття.

Процес ранкового супроводу до Сент-Анджелеса поставлений з точністю північнокорейського військового параду. Автомобілі тут під суворою забороною, а це означає, що усі батьки, незалежно від зайнятості чи статусу, борються за місце на паркуванні за кілька кварталів звідси, а потім, немов паломники, що спускаються до Мекки, пішки йдуть до солідних залізних воріт.

Коли ми доходимо, довкола кварталу вже зміїться черга пілігримів. Ми прийшли пізно, але не аж так *пізно-пізно*. Ділан усе одно встигає на автобус, а я не запізнююся на наступну важливу зустріч. Просто треба уникнути міс Доббінс, нову голову «пастирської опіки». Я вже кілька тижнів не відповідаю на її дзвінки. Що б вона там не хотіла, нічого доброго це не віщує.

Ми з Діланом стаємо в чергу за Аллеґрою Армстронґ-Джонсон та її блідим сином Вулфі. Я тримаю дистанцію і сподіваюся, що вона не озирнеться. Було б нечесно назвати Аллеґру мою ворогинею — ця честь належить Гоуп Ґрубер, — та й взагалі, я не знаю цю жінку надто добре, аби ненавидіти її. Хай там як, Аллеґра належить до того типу мам Сент-Анджелеса, якого я намагаюсь уникати. Той тип, що має блискуче каштанове волосся, членство у клубі «Гарлінґем» та кінну ферму

площею двісті акрів у Норфолку. Її чоловік, Руперт, пише біографії Черчилля. Ця робота не лише реальна, а й дозволяє їм жити у шикарному таунхаусі в Південному Кенсінгтоні.

— Знову спізнюєтеся, Флоренс? — весело та удавано ввічливо квокче Аллеґра.

Я переводжу на неї погляд. Цього ранку Аллеґра надягла високі чоботи з гладкої шкіри «Herpès», зелену вощену куртку «Varbour» та вираз повного самовдоволення. Її анорексичний пес породи віпет одягнений у стьобаний жилет. Без повідця.

Я нічого не відповідаю, тож Аллеґра підтискає губи і каже вже голосніше:

— А ти сьогодні маєш дуже гламурний вигляд. Великі плани опісля?

Щось у її тоні змушує мене почуватися дитиною, яку відправили до кабінету директора. Я ще й років на десять молодша за більшість мам Сент-Анджелеса, жодна з яких не залетіла випадково у двадцять.

Я ігнорую питання Аллеґри і погладжую її потворного собаку по голові.

— Хороший хлопчик, Вулфі.

Її аж пересмикує.

— Вулфі — це наш син, — каже Аллеґра, насупившись. — Не пес.

Я починаю наспівувати собі під носа перші рядки «You're So Vain»¹. Коли доходжу до приспіву, Ділан кидає на мене бивчий погляд.

— Мамо! — шипить він. — Припини!

— Що? — невинно відповідаю я. — Карлі Саймон — це класика!

¹ «Ти такий гоноровитий» — пісня американської попспівачки Карлі Саймон. (Тут і далі — прим. перекл.).

Насправді варто бути добрішою до Аллеґри. Її вид тут під загрозою зникнення: справжня британка у Сент-Анджелесі. Більшість представниць її виду — ті, що не мають аристократичних титулів чи чоловіків із гедж-фондами, — вже переїхали до Суррея. Цей куточок Лондона такий дивний: з усього світу сюди сповзлося екзотичне поєднання людей з таємничими джерелами доходу. Чесно кажучи, тут ви радше зустрінете бахреїнського принца чи спадкоємицю грецької судноплавної імперії, аніж звичайну людину, скажімо так, з Йоркшира. Де-який час ходили чутки, що Сент-Анджелес надає знижку на навчання для тієї невеличкої купки британців, що залишилися, — майже як стипендія для малозабезпечених. Звучить не так уже й фантастично. Батьки-іноземці хочуть вірити, що отримують «автентичний» англійський досвід, коли виряджають свою дитину до школи у гольфах та солом'яному канотье. Щоправда, немає жодного сенсу перетворювати освітній процес вашої дитини на тривалу вправу з ностальгування за британським косплеєм, якщо всі інші діти також приїхали з Мельбурна, Парижа, Гонконгу чи Гельсінкі.

Особисто я вважаю всю цю англійську одержимість школами просто сміховинною. Там, де я виросла, — у тісній двокімнатній квартирі, що була розташована на залитій сонцем вулиці на околиці Орlando, штат Флорида, — діти ходили до школи, якнайближчої до їхнього будинку. Дорослі чоловіки точно не витрачають увесь час на званій вечері, намагаючись з'ясувати, де саме господар дому вчив табличку множення.

Якби це залежало від мене, Ділан ходив би до початкової школи за квартал від нашої квартири, а я б щоранку спала на двадцять п'ять хвилин довше. Та варто було згадати про це у розмові з колишнім чоловіком, Віллом, як він зреагував так, наче я запропонувала забрати Ділана з офіційної системи освіти і на десять років перевести гарувати на комунальну